

PLAMENCKI 2017

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE MOKRONOG

[Podredni dokument]

uporabnik

[IME PODJETJA] [Naslov podjetja]

Pesem

Pesem je beseda, lepa in hvaležna,
rada se poigrava
iz malega predala.
Kaja Dragan, 7. b-r.

Pesem je del nas,
ki je vedno z nami;
v dobrem in slabem.
Kristina Sinur, 7. b-r.

Pesem je del nas.
Je to, kar čutimo.
Pišemo jo ves čas.
Včasih tega niti ne slutimo.

Je naše življenje,
Je vse, kar doživiš.
Manca Miklavčič, 7. b-r.

En sam trenutek zadošča, da premagamo neskončno razdaljo.

R. Tagore

Bližajo se težko pričakovane počitnice. Naj bodo vsi dnevi brezskrbni, polni radosti in razigranosti, drobnih vragolij in vsega, kar vas bogati. Pred začetkom novega šolskega leta pa le polistajte elektronsko obliko številke šolskega glasila, v kateri se predstavljajo **učenci podružnične šole na Trebelnem** in **vsiliterarni in likovni ustvarjalci**, ki so se odzvali na šolski razpis. **Ana Razinger** je zapisala in ilustrirala **Začetek zgodbe iz predala**, vi pa ste ustvarili **Nadaljevanje zgodbe iz predala**.

Vabimo vas k branju in ustvarjanju.

Imejte se lepo.

Urednica

Knjižnica – tako miren prostor, a hkrati tako živ. V njej živijo princeze, hrabri vojščaki in vsi drugi knjižni junaki.

Manca Miklavčič, 7. b-r.

Fotografija: Jerneja Dreža

Deset pravic bralcev:

1. *Da ne beremo*
2. *Da preskakujemo strani*
3. *Da knjige ne dokončamo*
4. *Da ponovno beremo*
5. *Da beremo karkoli*
6. *Da beremo zaradi užitka*
7. *Da beremo kjerkoli*
8. *Da listamo po knjigah*
9. *Da beremo naglas*
10. *Da o prebranem molčimo*

Daniel Pennac

Fotografija: Jerneja Dreža

Pred vami je 13 najboljših zgodb,

s katerimi so jeseni učenci Osnovne šole Mokronog

sodelovali na literarnem natečaju Založbe Rokus Klett.

V OBLAKIH
DOMIŠLTIJE

zgodbe

najboljše

3

Ilustracija: Tina Perko

Mesečina

Nekoč, ko so našim deželam še vladali kralji, je živela deklica. Pravijo, da se je rodila mrtva in jo je mama ob mesečini spustila po reki, k njej pa je položila ogledalo. Tisto noč je na nebu svetila polna luna. Vila polne lune se je deklice usmilila in ji dala življenje. Ker pa se zvezde s tem niso strinjale, so uročile njen obraz, da bo grd in neprivlačen. Deklica, ki jo je vila polne lune poimenovala Mesečina, je odraščala na skalnatem gorovju čisto blizu lune. Zrasli so ji dolgi rdeči lasje, rdeči kot mak, ki je rasel tam. Njen obraz je bil ošiljen, z velikimi očmi, tankimi obrvmi, majhnimi okroglimi ustnicami in ogromnim neprivlačnim nosom. Oblečena je bila v črtasto obleko, ki so jo stkali pajki. Le-ti so jo obiskovali vsako noč. Ko je dopolnila 18 let, se je vrnila h kraju, kjer so jo našli. Tam je našla ogledalo z diamanti in zlatim okvirjem. Takoj je vedela, da je nekaj posebnega. Ob prvi polni luni je vilo povprašala o ogledalu. Vila ji je povedala, da je bilo ob njenem mrtvem telesu v čolničku. Pogledala se je vanj in se užalostila. Zazrla se je v zvezde, njen pogled je bil sovražen, in se razjokala od žalosti. Ko je nehala jokati, je zaspala. Vila je vso noč razmišljala in prišla do odločitve, da bo zvezde pregovorila, da ji bodo ob vsaki polni luni podarile najlepši obraz na svetu. Zvezde so se usmilile deklice in rekle takole: »Lep obraz bo dobila le sedemkrat in če bo do takrat oženjena, bo ta lepi obraz ostal, drugače pa bo za vedno grda.« Ob naslednji polni luni se je Mesečina pogledala v ogledalo in v njem je videla prelep obraz. Bil je bolj okrogel, oči manjše, usta pa so pričarala najlepši nasmeh. Pajki so ji spletli še novo obleko in jo vodili do trga, kjer je bil ravno ob polni luni ples. Ogledovalo

si jo je veliko mladeničev, opazil pa jo je celo najvišji kraljevi svetovalec, ki je šel poslušat glasbo. Takoj jo je ogovoril. Ker pa se je predstavil za starega modreca, mu je zaupala vso svojo zgodbo. Obljubila je, da pride še ob naslednji polni luni, in se poslovila, kajti pred jutranjo zarjo je morala biti nazaj na skali. Svetovalec je kralju takoj povedal, ta pa je sklenil, da bo svojega sina spravil na ples. In res. Ob naslednji polni luni sta Mesečina in princ, ne da bi vedela drug za drugega, odšla na ples. Princ se je ob prvem pogledu zaljubil vanjo, ona pa vanj. Zaplesala sta in sklenila, da se ob naslednji polni luni, ko bo Mesečina tretjič dobila lepi obraz (to pa je vedela le ona), oženita. In na ta veliki dan je polna luna sijala še močneje, saj se je deklica, ki ji je dala življenje, poročila s princem in tako lahko za vedno ostala lepa.

Ob vsaki polni luni se je Mesečina vračala na skalo k svoji dragi vili ter živela srečno do konca svojih dni.

Manca Miklavčič, 7. b-r.

Ilustracija: Robert Fister

Najboljše sanje

Bil je dan pred mojim rojstnim dnevom. Za rojstni dan sem si želel prave dinozavre. Ker sem bil zvečer utrujen, sem hitro zaspal. Kar naenkrat sem se znašel v nekem gozdu. Zaslišal sem rjojenje. Hitro sem šel proti glasu. Pri jezeru sem videl dinozavra. Postal sem paničen in hotel sem zbežati. Ko me je dinozaver zagledal, je šel za menoj.

Nisem vedel, ne kod ne kam. Hotel sem splezati na skalo. Noge so se mi začele tresti. Dinozaver me je zgrabil za pulover in me zavihtel na svoj hrbet. Ko sem videl, da mi noče storiti nič žalega, sem si oddahnil. Sprehajala sva se okoli jezera. Zaslišala sva, da se za drevesi nekaj premika. Dinozaver se je ustavil in me odložil v duplo drevesa. Skozi luknjo sem gledal, kaj se dogaja. Izza dreves so prišli še trije dinozavri. Začeli so ga napadati. En dinozaver ga je ugriznil. Kar zarjovel je od bolečine. Padel je in pri tem pokončal napadalca. Ko se mu je drugi približeval, ga je udaril s svojim dolgim močnim repom. Tretji ga ni napadel, ker je vedel, da je premočan zanj. Zbežal je. Zlezal sem iz dupla in nadaljevala sva pot. Ustavila sva se v jami. Prenočila sva v njej. Zjutraj, ko sva šla iskat hrano, sva videla zelo velike stopinje. Sledila sva jim. Čez nekaj časa sva našla še človeške stopinje. Ugotovil sem, da je tam še nekdo poleg mene. Iz bližnje jame je prilezel zelo velik dinozaver. Na njem sem videl še sošolca, ki se je vedno norčeval iz mene. Začudil sem se, kaj on dela tukaj. Sošolčev dinozaver naju je napadel. Začela sva bežati. Skril sem se v jamo, iz katere sta prišla. Ugotovil sem, da je tu bival. Ko sem zagledal vrv, sem se domislil načrta. Pograbil sem vrv in jo hitro privezal okoli drevesa, drugi del vrvi pa še okoli drugega drevesa. Sošolčevega dinozavra sem zvalil k vrvi. Ko se je dinozaver spotaknil, je padel v prepad, sošolec pa je zbežal. Iz žepa mu je padel kovanec. Pobrall sem ga in ga dal v žep. Dinozaver je bil malce poškodovan. Ko je dinozaver že spal, sem jaz samo priprl oči in že sem se zbudil v svoji postelji. V žepu sem čutil nekaj trdega. Bil je sošolčev kovanec. Hitro sem stekel v dnevno sobo in družina mi je podarila polno igrač – dinozavrov. Eden je bil celo podoben dinozavru iz sanj.

To so bile najboljše sanje, kar sem jih kdaj imel.

Anže Sedlar, 7. a-r.

Založba Rokus Klett

V oblakih domišljije

↕ ↔ ↗ ↘ ↙ ↚ ↛ ↜ ↝ ↞ ↠ ↡ ↢ ↣ ↤ ↥ ↦ ↧ ↨ ↩ ↪ ↫ ↬ ↭ ↮ ↯ ↰ ↱ ↲ ↳ ↴ ↵ ↶ ↷ ↸ ↹ ↺ ↻ ↼ ↽ ↾ ↿ ↺ ↻ ↼ ↽ ↾ ↿ ↺ ↻ ↼ ↽ ↾ ↿

ilustracija: Marko Renko

Potovanje skozi čas

Pred nekaj dnevi sem sanjala, da sem se zbudila v prazgodovini. Bila sem zmedena in zato sem po pokrajini tavela vse do noči, ko sem našla jamo. Šla sem pogledat in videla, da ni nikogar notri. Ulegla sem se in še preden sem zaprla oči, me je presenetila družina, v kateri so bili oče, mama, brata dvojčka in sin. Začudeno so me pogledali, a sprejeli so me k sebi. Vsi smo se gledali in poskušali razumeti, dokler ni oče spregovoril z mano. Nato so se še ostali začeli pogovarjati, dokler nismo zaspali. Naslednji dan smo se zbudili in po malici me je družina peljala na ogled krajev, kjer lovijo in nabirajo hrano ter se zabavajo. Presenetljivo so imeli jezero, v katero je voda pritekala skozi slap. Po raziskovanju smo šli na lov na mamuta. Bilo je razburljivo. Uporabljali smo orožje iz tistih časov. Po petih urah smo ulovili velikega mamuta. Po lovu smo mamuta odrli in odnesli v jamo, nato je mama meso očistila, dvojčka sta meso natikala na palice, ata pa ga je pekel na ognju. Ogenj je bilo težko zakuriti, saj smo ga kurili več ur s pomočjo palic in kamenčkov. Po jedi smo se šli osvežit v jezero. Bilo je zabavno, a se je zabava hitro končala, kajti morali smo se vrniti v jamo, saj se je že znočilo. V jami smo spali oviti v kože. Jama je bila ponoči mrzla in nekoliko vlažna. Ko smo se zbudili, sem pojedla zajtrk in se poslovila. Nato me je potegnilo skozi čas v naslednjo časovno dobo.

Angela Žužek, 7. b-r.

Ilustracija: Tina Perko

Rdečelaska ob polni luni

Nekoč pred davnimi časi je živel rdečelaska Amanda. Bila je najbolj samovšečno dekle v vsej deželi. Imela je dolge rdeče lase, za hišnega ljubljénčka pa pajka, ki je bil njena edina družba. Čeprav ni imela prijateljev, ji ni bilo nikoli dolgčas, saj se je z gledanjem v ogledalo zamotila cel dan. Začelo se je mračiti. Na nebu je sijala polna luna. Amanda ni mogla zaspiti. Ko končno zaspi, se ji pojavijo čudne sanje. Pred njo se pojavi velika skala, na katero sede. Okoli nje je zelo veliko rdečih vrtnic. Ve, da so čarobne. Želi eno odtrgati, a se zbode v prst. Zbudi se in ugotovi, da to niso bile sanje, saj ji iz prsta teče kri. Naenkrat se zave, da je bila nesramna in samovšečna. Ko se spremeni tudi znotraj, ima veliko prijateljev.

Ugotovi, da je lepo, če imaš prijatelja, zato ostane prijazna do vseh, preprosta in iskrena.

Alja Kotnik, 6. a-r.

Lunin mrk

Nekoč je živel deklica Aurora. Živel je v skromnem domu, nekoliko stran od mesta. Kraj pa je imel svojo posebno skrivnost, ki je ni smel poznati nihče razen vaščani, ki

so živali v tej vasi. Obstajalo je mnogo pripovedk, legend. Skrivnost pa je bila, da se na vsakih sto let, ko je lunin mrk, zgodi nekaj posebnega. Vsak, ki ne gre v posteljo pred polnočjo in je zunaj, postane tisti večer hudoben in zloben. Aurora pa je bila tako dekle, ki ni nič verjelo. Ni verjela tej skrivnosti, ne nobeni od legend. Zato je nekega večera, ko so se vsi pripravljali na mrk in odšli v postelje, ona ostala zunaj, saj ni verjela, da to obstaja. Zunaj je bila do polnoči in še dlje. Nekaj na njej se je začelo dogajati, čeprav ni vedela in videla, kaj je bilo to. Postala je zlobna, čeprav se tega ni zavedala. V roke ji je padlo zlato ogledalce. To ogledalce je bilo tako, da se vsak, ki ga je prijel, ni mogel rešiti uroka. Ta urok pa je pričarala grozna čarovnica Gazelda z namenom, da bi lahko več ljudi pridobila in postala kraljica celega naselja. Tako je Aurora delala zanjo, dokler nista starša ugotovila, kaj se je zgodilo s hčerjo. Nista vedela, kje živi zlobnica. Odpravila sta se na pot mimo zelo hudih ovir. Kmalu bi obupala, vendar sta za hčer naredila vse, pa čeprav sta bila čisto popraskana. Prišla sta do čarobnega gradu. Hotela sta iti noter, ampak so bili tam stražarji, zato sta se odločila, da bosta našla drugo pot, po kateri se bosta pritihotapila v grad. Gledala sta in gledala, kako bi prišla noter. Prišla sta čez skrivno luknjo do Aurore. Videla sta jo sedeti na skali in gledati v ogledalce. V hipu ji je mama izpulila ogledalo iz rok. Tja je prišla kraljica čarovnica. Očeta je začarala v žabo. Aurora se je spremenila v prijazno dekle. Urok žabe so lahko uničili tako, da je oče čez sto let bil opolnoči zunaj. Spremenil se je v hudobnega človeka. Aurora mu je na skrivaj vzela ogledalo iz rok. Tiho sta zbežala z gradu in mimogrede rešila vse ostale zlobneže v gradu. Gazeldin urok luninega čarobnega mraka se je uničil. Gazelda je izginila. Aurora je od tedaj naprej verjela v pripovedke in legende.

Eva Hvastija, 6. a-r.

Ilustracija: Samo Jenčič

Smeh je pol zdravja

Le kakšen bi bil svet brez sreče, veselja in smeha; tako bi vladala le strah in tema.

Nekoč je živel kmet s svojo ženo. Imela sta lepo urejeno, a majhno kmetijo, z veliko živalmi, čredo ovac in koz ter veliko prelepih lipicancev. Le eden je bil čudovite rjavolisičje barve. Zelo rad se je smejal ter si izmišljeval vice. A na kmetiji ni bil edini, ki se je rad smejal. V hiši je gospodinja za hišne ljubljence imela psa čuvaja, muco Maco s svojim muckom, zajčka in na strehi krokarja, ki je poleg smeha oboževal vremenarstvo. Vsem se je dobro godilo, a vedeli so, da prihajajo hudi časi, saj so zaradi suše letine bile majhne in slabe. Ljudem po svetu je zavladala tišina in niso več videli smisla življenja.

Tako se je nekega dne ta vesela, srečna družina odpravila od doma z namenom, da osreči ljudi. Eden je znal žonglirati, drugi pripovedovati šale, tretji delati akrobacije ...

Prišli so v prvo vasico. Vse je bilo tiho, na ulici nisi opazil žive duše. Za hip se jim je naloga zdela nemogoča. Nato so se lotili in začeli pripravljati neke vrste plakate, na katerih je bil napisan čas njihove predstave. A ljudje so se bolj odzivali na zvočna vabila. Končno je napočil čas predstave. Nekaterim je le izvabila tudi solze smeha.

Na predstave se je odzivalo zmeraj več ljudi, saj so bile te vedno bolj zabavne in smešne.

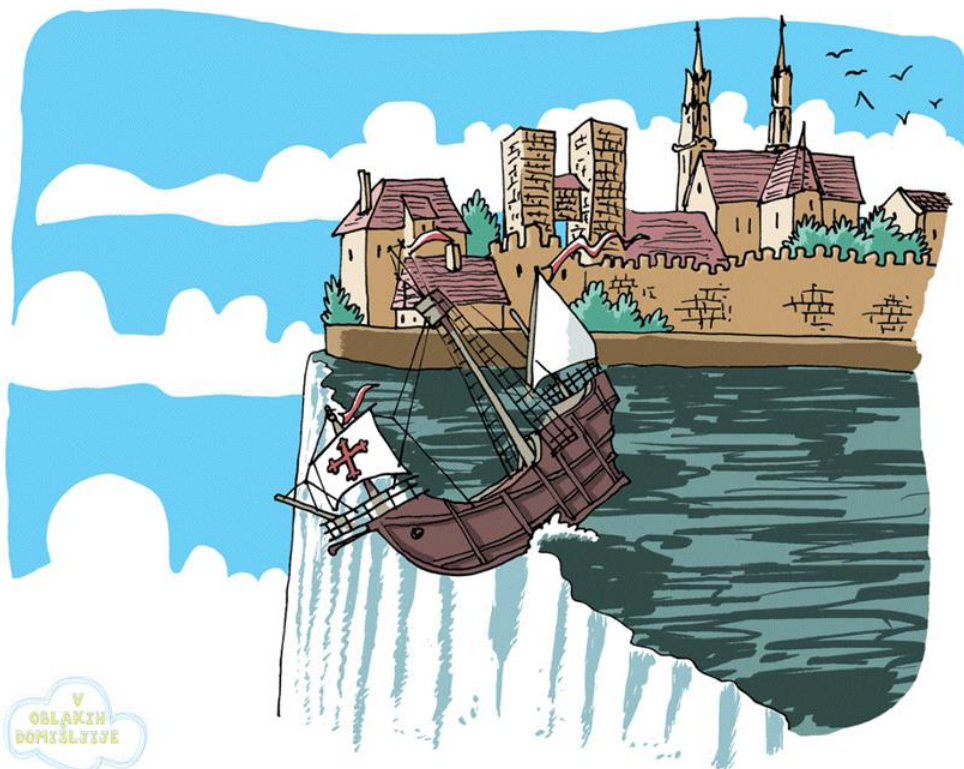
Od tedaj družina hodi po svetu in deli trenutke sreče, veselja in smeha prav vsem.

Manca Penca Kocjan, 6. a-r.

Potepanje

Nekoč je živel kuža po imenu Roy. Nekega dne se je odločil, da se gre potepat. Sklenil je, da bo na potovanje vzela še svoje prijatelje. Najprej je šel do konja Rokija. Vprašal ga je, če gre z njim na potovanje. Rekel je, da gre. Šla sta. Potem sta prišla do zajčka Bineta in ga vprašala, če gre z njima na potepanje. Rekel je, da gre in še dodal, da je na obisku pri njem muca Maca in je šla še ona. Potem so hodili dolgo po gozdu in potem so vzeli še vrano. Ko so nekaj časa hodili, so naleteli na staro hišo. Ven je prišla čarovnica. Čarovnica je živali povabila v hišo in tam notri jim je rekla, da ne pride več ven, kdor vstopi v to hišo. Živali so se prestrašile. Začele so delati načrt, kako bi se rešile. Potem so našle izhod. Malo naprej od čarovničine hiše je kmet hotel odložiti gnoj in čarovnica je padla v gnoj. Živali so se smejale na ves glas, saj je gnoj posrkal čarovnico, one pa so bile zdaj rešene.

Kaja Kos, 6. a-r.

Ilustracija: Robert Solanović

Columbovo popotovanje

Nekoč je v neki daljni deželi živel pustolovec Columb. Zelo rad je potoval po daljnih deželah preko mej njihovega kraljestva. Nekega dne pa je sklenil, da bo šel obiskat svojega starega prijatelja Landa Carnisiana v nebeško mesto Nebesoljub. Ko je vse pripravil, je s svojo posadko odplul proti Nebesoljubu. Prišli so, se raztovorili ter se odpravili proti Landu. Nato se je neki vitez zadr. Obrnili so se in videli, da je njihovo ladjo odneslo čez reko, nato pa je padla v velik slap na koncu mesta. Vsi so stekli k pomolu in videli, da vrv ladje ni odvezana pač pa prerezana. Vsi so se čudili. Vsi v mestu pa so že od prej strmeli v njih z resnimi obrazi, zdaj pa so se začeli od njih samo bolj umikati. Ker niso imeli več ladje, so se odpravili k Landu. Ko so prišli k njemu, jih je ta kar sumljivo toplo pozdravil ter pospremil v svoj dvorec. Po večerji jih je peljal v največjo dvorano tega dvorca. Takoj za tem pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Kar naenkrat so jih obkolili njihovi sovražniki. Bilo jih je preveč, da bi se Columb in njegovi pajdaši branili. Brez boja so se predali, ti pa so jih odvedli v ječo. Še pred tem pa se jim je Lando opravičil ter jim povedal, da so ga v to prisilili. Columba in ostale so imeli zaprte še vso noč. Ravno ko je ura odbila polnoč, se je Columb nečesa spomnil. Preden so odšli, mu je njegov dobri prijatelj Ludvik za srečo dal medaljon, ki je bil kot nalašč za odklepanje ključavnic. Ko so se tako rešili, so se odpravili proti zalivu. Tam so našli Landa, ki je prav tako hotel pobegniti. Najprej so ga malo pretepli in ga nadrli, nato pa ga vzeli s seboj. Ko so prišli domov, je Ludvik vprašal Columba: »No, ti je obesek prišel prav?« Columb je odvrnil: »Še veš ne, kako!« in se zvito nasmehnil.

Maj Pikel, 6. a-r.

Ilustracija: Iztok Sitar

O starčku

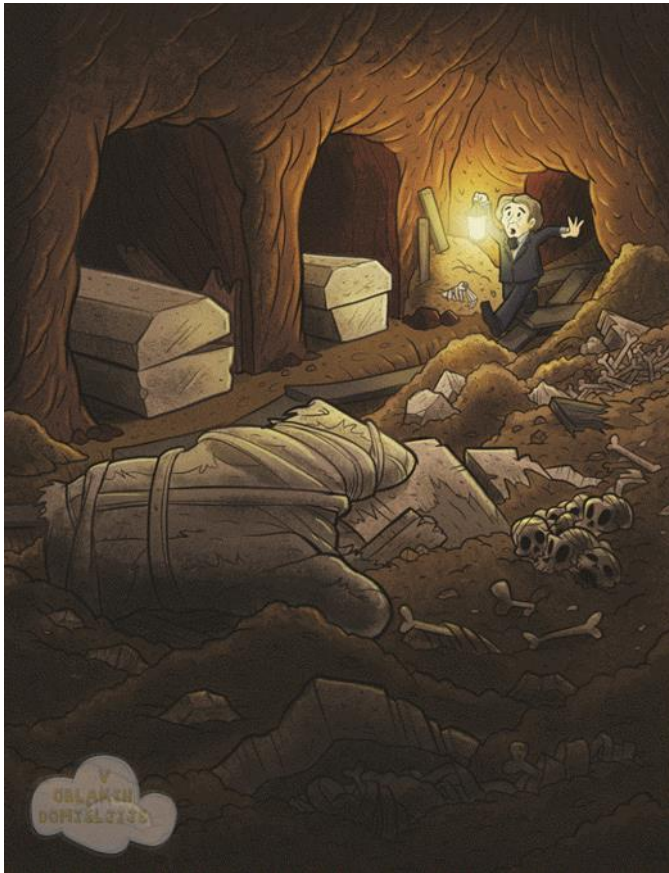
Nekega dne je živel nek starec. Bil je brez prebite pare. Po svetu je hodil s trebuhom za kruhom.

Bil je pošten, zato so ljudje radi darovali kakšen košček kruha zanj. Starec je videl že marsikaj. Otrokom je rad pripovedoval zgodbe.

Nekega dne je po zelenem travniku z barvnimi cveticami prišel do ogromne hiše. Pred njo je zagledal velikega, močnega ter postavnega gozdarja. Gozdra je imel majhen slamnik, belo srajco, črn brezrokavnik, modre kavbojke, obute rjave škornje ter pipo. Pred njim je stal velikanski kup nasekanih drv ter ogromna sekira. Starec je bil že utrujen od poti. Boleli so ga podplati. Če ne bi imel svoje palice, bi se zrušil na tla. Kmetu je povedal svojo zgodbo. Gozdar ga je vzvišeno pogledal. Izkazalo se je, da je gozdar bogat, a vseeno pošten.

Gozdar je starčku ponudil službo in dom. Tako je starček živel lepo do konca svojega življenja.

Nik Strah Tratar. 7. b-r.

Ilustracija: Matej de Cocco

Grobnica

Družina Novak je odšla na počitnice na skrivnostni otok sredi morja. Tam je ostala deset dni. Počasi jim je zmanjkovalo vode in hrane. Zadnjo noč se je oče zbudil in ni mogel zaspati nazaj. Imel je občutek, da ga je nekaj tiho klicalo globoko v gozd. Ker je bil radoveden, je sledil svojemu občutku. Pot ga je pripeljala do starodavne grobnice. Ko je stopil vanjo, je pograbil svetilko na steni in nadaljeval svojo pot. V grobnici ga je čakalo veliko grozljivih prizorov in pasti. Vsem pastem se je izognil, razen eni, pri kateri si je poškodoval nogo. Zaradi bolečin se je naslonil na zid, da bi si oddahnil. Nakar se je stena porušila in prikazal se je izhod. V tabor se je vrnil ob zori in nihče sploh ni opazil, da ga celo noč ni bilo. Čez dva dni so odšli domov in nikomur nikdar ni povedal za svojo nočno dogodivščino.

Patrik Grebenc, 7. a-r.

Ilustracija: Uroš Hrovat

Zajec in avto

Nekoč je živel zajec, ki je bil zelo žalosten, ker ni imel prijatelja.

Nekega dne je zajec po televiziji videl reklamo za novega prijatelja. Zajec je bil zelo vesel, saj je začutil, da bo zdaj le dobil novega prijatelja. Odšel je v mesto, da vidi svojega novega prijatelja. Ko je prišel do trgovine, je videl, da je to samo igrača in da to ni nov prijatelj, kot si ga je predstavljal sam. Ves razočaran je odšel proti domu. Kar naenkrat mu je pogled obstal na trgovini z roboti. Odšel je v trgovino in zagledal čisto novega robota. Kupil ga je in odšla sta domov. Na prekrasen večer mu je robot polil kavo, uničil mizo in stol. Zajec ni bil prav nič več zadovoljen, zato je robota prodal nekemu starcu, ki je imel prečudovit avto. Le-ta je znal voziti in govoriti. Zajec je imel eno samo željo, in sicer da bi robota zamenjal za nenavadni avto. Starec se je strinjal s predlogom zajca. Naredila sta kupčijo in zajec je dobil novega prijatelja.

Naslednji dan sta odšla na počitnice in živela sta srečno do konca svojih dni.

Rok Starič, 6. a-r.

Ilustracija: Lea Vučko

Zajec v vesolju

Nekoč je živel zajec, ki je hotel oditi v vesolje.

Doma na travniku detelje je naredil načrt za raketo. Šel je na banko po denar in potem v trgovino po dele in orodje. Z deli in orodjem je šel domov v delavnico. Tam je začel delati raketo, košček h koščku. Zvečerilo se je že, on pa je bil šele pri polovici. Bil je že zelo utrujen in je nekaj pojedel ter šel spat. Ko se je zdanilo, se je zbudil in šel delat raketo. Delal je in delal ...

Ko konča, gre nekaj pojest, natoči gorivo, sede v kabino, vžge motor in vzleti. Nekaj časa samo leti, potem pa zagleda planet, na katerem raste korenje. Tam pristane. Astronavt hoče postaviti zastavo na planet, da zajec izpuli korenje. Iz luknje se začne kotaliti dim. Zajec se vsede v raketo in v miru poje korenje, astronavt pa ostane v zraku.

Simon Starič, 6. a-r.

Ilustracija: Kristina Krhin

Čarobno dekle

Nekoč so v majhni vasici živeli ljudje, ki niso bili ravno dobre volje.

Vse hiše v vasici so bile prekrte s slamo, tako da je vsakič, ko je zapihal veter, odneslo malo slame. Te nevihte so se pogosto dogajale zaradi nekega dekleta. To dekle je imelo moč, da je pripravilo nevihto. Ko je dekle napravilo nevihto, so vsi zbežali v sosednjo vas, zraven pa še vse živali. Meščani so videli dekle in opazili, da ves čas na sebi nosi neko ogrlico. Pomislili so, da bi ji jo sneli, da mogoče ne bi več imela take moči. In res je bilo tako. Meščani so ji želeli vzeti verižico. Nekega dne pa jim je to uspelo. Sneli so ji ogrlico in čarobno dekle se je spremenilo v prijazno dekle, ki je še vedno imelo moč. To moč pa je uporabljalo samo za dobre namene v vasi.

Tia Brzin, 6. a-r.

The background of the cover is a textured, brownish-gold illustration. At the top, a night sky is filled with numerous small, white, star-like patterns. A large, bright, circular moon or sun is visible on the right side. Below the sky, a silhouette of a village with several houses is shown. In the foreground, a person is depicted sitting on a roof, looking towards the viewer. The overall style is reminiscent of a woodcut or a textured print.

Ana Razinger

ZAČETEK ZGODBE IZ PREDALA

MADALJENVANJE ZGODBE IZ PREDALA

- Literarno ustvarjanje:** Manca Miklavčič, Aja Kotnik, Julijana Ivančič, Kaja Dragan, Nika Štrajnar, Gašper Okorn, Rok Štarič; Matej Pene, Neža Štarič, Nik Strah Tratar, Kristina Šinur, Lea Ajdič
- Likovno ustvarjanje:** Anja Zorc, Jerca Kos, Julijana Ivančič, Kaja Dragan, Kristina Šinur, Lea Ajdič, Lea Novak, Manca Miklavčič, Maruša Forneci, Maša Bale, Neža Štarič, Patrik Grebenc, Tamara Prodanović, Iva Žalec

1.

Liza je hodila po široki poti. Pogled je zamišljeno upirala v tla in spomini so ji drug za drugim spet vdiral v glavo. Spomini, odlomki tiste noči, ki se je ni hotela spomniti.

Travnik, čez katerega je tekla makadamska pot, je počasi začel izginjati. Ne da bi opazila, se je okoli nje začel vzpenjati redek gozd in ozračje se je ohladilo. Že nekaj časa je hodila, ko jo je iz zamišljenosti prebudil oster šum. Presenečeno je dvignila glavo in se zdrznila; ni bila več na poti sredi prostranega travnika. Obdajala so jo visoka redko posajena drevesa. Med gostimi krošnjami je lahko videla majhno rdeče sonce. Pot, na kateri je zdaj stala, je bila ozka in komaj vidna zaradi odpadlega črnega listja. Nekaj je zaslišala. Srce ji je močno bilo, ko se je ozrla v smeri, iz katere je prišel šum, a tam ni bilo ničesar. Še enkrat se je ozrla na vse strani, nato pa začela teči nazaj, od koder se ji je zdelo, da je prišla. Tekla je in tekla.

Gozd, kako sem prišla v gozd? Sem mar ponesreči zavila s poti? se je v strahu spraševala. Spet je zaslišala šum, tokrat za seboj. Preveč jo je bilo strah, da bi se obrnila, zato je le začela teči hitreje. Nenadoma je njena noga ob nekaj zadela. Zdelo se ji je čudno, saj ni videla, da bi se ji kaj nastavilo na pot. Pa vendar je jasno čutila, kako je izgubila tla pod nogami in s koleno trdo zadela ob pot. Bolečina ji je zvalila solze v oči. *Prosim, ne!* si je mislila. Trdno je zaprla veke in stisnila zobe.

Čakala je, a se ni nič zgodilo. Previdno je odprla oči in zagledala grob makadam. Nič čudnega, da jo je bolelo, ko je padla.

Makadam? Kljub bolečini, ki se je že malo polegla, je hitro vstala in se ozrla okrog sebe. Nebo je bilo mirno, brez oblaka. Pihal je rahel vetrič in ji mršil lase. Svetlo rumeno sonce je toplo grelo pokrajino. Polja trave okoli nje so se zibala v sapici. Nikjer ni bilo sledu o visokih drevesih s temnimi listi. Spet je bila tam na široki poti, ki je vodila iz njenega mesta. Morda si je gozd le predstavljala. Tako ali tako je ves čas sanjerala, kot so ji večkrat povedali. *Pa vendar, vse se je zdelo tako resnično ...*

Spet je nekaj zaslišala in se hitro ozrla nazaj po poti v smeri mesta. Izza griča, čez katerega je ležala pot, je pritekla postava in kljub oddaljenosti jo je Liza takoj prepoznala:

»Mari!«

Majhna svetlolasa deklica – Mari – se je ustavila ob njej in lovila sapo. Ni mogla imeti več kot 10 let.

»Liz! Končno sem te našla ... « Ostrmela je. Liza je pogledala v smeri njenega pogleda in ugotovila, da ima čisto potolčeno koleno. Spomnila se je visokih dreves. Naj pove Mari? *Ne, ne. Raje ne. Najbrž mi tako ali tako ne bi verjela. Pa tudi če bi mi, nočem, da bi jo skrbelo.*

»Liz, pa saj krvaviš! Kaj si pa počela?« je stresla z glavo in svetli kodri so ji zaplesali okrog ramen.

»Spotaknila sem se. Pa saj ni nič.« Hitro si je z dlanjo obrisala koleno. »Ampak Mari, kaj pa ti počneš tukaj? Kako si vedela, da sem ...?«

»A!« V trenutku je pozabila na Lizino koleno: »Nekdo je prišel k babici Pii. Nekaj je prinesel s seboj. Ne boš verjela, kaj trdi, da to je. Pridi! Hitro, saj hočeš videti, kajne?« Nestrpno je potegnila Lizo za roko, da se je ta skoraj še enkrat spotaknila, nato pa sta stekli proti mestu.

Mesto – Meir – ni bilo preveč veliko, vendar pomembno za trgovce in popotnike, ki so se na svojih poteh ustavljali v njem, da bi sklenili dobičkonosne posle ali pa le prenočili. Prav tako v starih kot v novih predelih je bilo v Meiru polno temnih ozkih ulic. V njih so imeli vhode v svoja stanovanja mnogi Magi in Lovci. Ljudje so oboje skupaj imenovali Drugi, ker so bili drugačni. Za razliko od ljudi se je magija lepila na njihove prste – lahko so jo oblikovali – ljudje na drugi strani niso mogli vplivati nanjo. Drugi so veljali za sumljive in spletkarske, vendar so imeli veliko zakladov, ki so trgovce zelo privlačili. Za razliko od meščanov, ki so vedeli, da se je bolje držati stran od temnih ulic, še posebej ponoči, so trgovci radi vtikali svoj nos v sumljive stvari. In večkrat se je zgodilo, da se marsikateri ni nikoli več vrnil iz kake temne ulice.

* * *

Mari je vlekla Lizo čez Zahodni trg, sredi katerega je stala velika mestna cerkev, do visoke kamnite hiše. Ne da bi potrkala, je odprla težka lesena vrata in vstopili sta v temno notranjost. Vir svetlobe je bila le majhna sveča. Položena je bila na rob velike mize, ki je stala v desnem kotu sobe. Poleg mize ni bilo skoraj nič pohištva. Na drugi strani sobe je samevala še velika lesena skrinja in pa dva stola; na vsaki strani mize eden. Edino okno so zakrivala težke črne zavese. Obrnjena proti vratom je na stolu sedela starka in v roki držala velik zaobljen siv kamen. Nasproti nje, obrnjen tako, da ga Liza in Mari nista mogli videti v obraz, je sedel mož. Rjave lase je imel spete v kratkem čopu na zatilju. Bil je oblečen v obrabljena oblačila; jakno iz črnega izrabljenega usnja, ki je morala nekoč biti draga, je imel poveznjeno čez ramena, znošene obledele rjave hlače je imel spete s pasom. Potrpežljivo je čakal babico Pio, ki je z rokama gladila zlošččen kamen. Nihče od njiju se ni obrnil proti Lizi in Mari, čeprav sta ju nedvomno oba slišala vstopiti.

»Tvoj oče je prav uganil. Povej mu to,« je starka čez čas rekla obiskovalcu. Odložila je kamen in dvignila pogled. »Pa vendar, zakaj ni prišel sam. Vem, da ni neumen in da ve, da je s tako stvarjo nevarno hoditi naokoli. Nikoli si ne bi mislila, da bi svojega sina samega poslal s takšno dragocenostjo po mestu. Tudi sam veš, kaj vse se skriva po ozkih ulicah.« Z očmi je bežno – kot da bi jo ravno opazila – ošinila Lizo, a jih spet takoj priklenila na moža.

»Moj oče ne ve, da sem tukaj.«

Liza se je začudila. To ni bil glas odraslega moža. Zaradi njegovih velikih dlani, ki so negibno počivale na mizi, in njegove postave je obiskovalcu najprej pripisala več let, kot pa jih je imel po glasu.

»On sam me nikoli ne bi pustil iti ...« Zdaj se je prvič ozrl proti vratom k Lizi in Mari. Slednja se je oklepala Lizine roke, že odkar sta prišli. Kolikor se je dalo videti v šibki svetlobi, je imel mlad obraz, z visokimi, vendar ne preveč izrazitimi ličnicami. Njegove oči so bile temno modre, skoraj črne. Liza je

sklepala, da je bil par let starejši od nje, mogoče 16 ali 17. Zazrl se je vanju in nato nazaj proti babici Pii, kot da ni bil prepričan, če želi nadaljevati ob njuni prisotnosti, ampak babica Pia je samo nepremično zrla vanj. Mladenič se je vdal.

»Moj oče ... je bolan. Zato sem prišel k tebi. Zato sem tudi prinesel ...« Še enkrat je s pogledom oplazil dekleti, » ... to ... jajce. Oče niti vstati ne more iz postelje. Vem, de si edina (poleg Drugih), ki mi lahko pomaga, da ga pozdravim. K njim pa ne bom šel in to veš,« jo je zarotniško pogledal. Liza se je začudila? *Jajce?* »Prosim, denarja nimam, zato mi v zameno za jajce daj nekaj za očeta. Prosim.«

»Tae, tvoj oče je že dolgo bolan. In jajce je vrednejše od česarkoli, kar bi ti lahko ponudila.« Zavzdihnila je. »Marija, natoči mi kozarec vode, prosim,« je tedaj dejala in pogledala deklico. Mari je hitro pokimala, spustila Lizino roko in stekla skozi majhna neopazna vrata na drugi strani sobe. »Nimam zdravila za tvojega očeta, Tae.«

»Pa vendar ... Zagotovo veš, kje ga lahko dobim.« Za nekaj trenutkov je v sobi zavladala tišina.

»Da, lahko bi ti povedala, kje bi imel največ možnosti, da bi to – karkoli že je – našel. Vendar pa vem, da se boš tja takoj brezglavo odpravil in se spravil v nevarnost. In to me odvrča od tega, da ti povem. Ah. Vse boš izvedel ob pravi priložnosti.« Motrila ga je s svojimi sivimi očmi.

Nejeverno jo je gledal. *Ob pravi priložnosti?* Vedel je, da od babice Pie ne bo izvedel nič več, vsaj danes ne, in počasi otopelo vstal. Obotavljal se je, nato pa pobral kamen z mize in ga previdno položil v malho, ki je do zdaj slonela na tleh ob njegovem stolu in je bila skoraj premajhna za tako veliko reč. Brez poslednjih besed je tiho vstal in odkorakal mimo Lize, tako blizu, da bi se je skoraj dotaknil, medtem pa je jezno zrl vanjo s temnomodrimi očmi, kot da bi bila ona kriva, da ni dobil tega, kar je hotel. Nekaj pramenov rjavih las mu je iz čopa ušlo na čelo in lica. Njegov pogled se ji je vžgal v spomin in še dolgo po tem ga ni mogla spraviti iz glave.

2.

Potem ko je obiskovalec že odšel, je Mari prišla nazaj s kozarcem vode za babico Pio. Ta je medtem vstala in pogledala skozi okno. S prstom je narahlo odgrnila težko zaveso. Zunaj se je po trgu sprehajalo manj ljudi kot ponavadi. Liza je še kar stala na istem mestu in zamišljeno zrla v tla.

»Babica Pia,« je rekla in se obrnila k njej, ki je zdaj pri oknu srebala vodo iz kozarca, »kdo je bil ta 'Tao'?« Čeprav je bila zavesa že spet povsem zagrnjena, pa tudi sveča je ugasnila, je od nekod prihajala čudna svetloba in delala sobo skrivnostnejšo. Starkini srebrnkasti lasje so se čarobno svetili in svetloba je metala sence na njen okrogel zgubani obraz.

»Tae. Bil je sin mojega ... znanca,« je dejala po premoru. Odmajala se je do mize in odložila kozarec. »Starega znanca ...« je zdaj po tiho zamomljala bolj sama zase. Segla je v žep in iz njega potegnila škatlico vžigalic. Tokrat je prižgala svetilko, ki je visela na steni, da se je soba razsvetlila.

Babica Pia je bila že stara in je v mestu živela že skoraj vse svoje življenje. Ljudje so k njej prihajali po zdravila in nasvete. In redko kdaj je Liza videla, da jim ni mogla ustreči, tako kot danes. Imela je nekaj starih prijateljev, ki jim je lahko zaupala in so ji vsake toliko časa, ko so prišli v mesto, prinesli sestavine za zdravila in napoje. Včasih pa je tudi sama odšla iz mesta na Širen travnik – travnik, po katerem je tekla makadamska pot iz zahodnega dela Meira – kjer je med visoko travo raslo veliko različnih zeli. Zadnje čase je s seboj vzela tudi Mari in Lizo, da sta ji pomagali. Odkar je Liza pomnila, je bila pri babici Pii v tej stari mrakobni hiši. Od nekdanj se ji je zdelo samoumevno, da je bila z babico Pio, zato tudi ni nikoli spraševala, kdo so njeni starši ali od kod prihaja. Vendar so ji zadnje čase v glavo vedno večkrat prihajali spomini in jo

dražili. Spomini tiste noči, ki se je ni hotela spomniti, čeprav ni vedela, česa bi se lahko spomnila. Zaradi teh spominov ji je bilo vedno bolj nelagodno in začela se je spraševati, od kod zares prihaja, kdo je njena prava mama. Babica Pia ni mogla biti; bila je prestara, kvečjemu bi bila lahko njena babica ali celo prababica, kaj drugega pa ne.

Tudi Mari je živela z njo in babico. Neke noči jo je babica našla zavito v odeji v košari. Od takrat je bila Mari Lizi kot mlajša sestra in skupaj sta odraščali. Nista imeli veliko prijateljev. Čeprav so ljudje babico Pio spoštovali, so bili nekako odmaknjeni od nje in k njej niso prišli po kaj drugega kot nasvet ali zdravilo. Tudi njihovi otroci se niso družili z njenima posvojenkama, še posebej ne iz prijateljstva. Včasih je do babice prišla kakšna družina z otrokom in sta Mari in Liza dobili nalogo, da ga zaposlita, dokler 'se starejši ne pogovorijo'.

* * *

Tae je hodil čez Zahodni trg in jezno brcal kamenčke na tleh. *Ta starka, zakaj mi ne pove! Mar nista bila z očetom prijatelja?* Četudi se mu je nekaj zdelo čudno, saj je bilo že davno tega, kar je oče odšel k njej po zdravilo. *Včasih, se je spomnil, ko je bil še majhen, jo je oče šel večkrat obiskat.*

Zavil je s trga na Taimanovo ulico, eno od glavnih, ki je vodila v notranjost mesta. Začelo se je že temniti, do doma pa je imel še kar nekaj poti. Ni si želel iti domov. Tam ga je čakal bolni oče, ki je zagotovo že ugotovil, da ga ni. Njega in pa dragocenega jajca. Ustavil se je in si obraz skril v dlani. *Zakaj se more vse to dogajati prav meni?* Spet je dvignil glavo in zavzdihnil. Danes ne more iti domov, ne bi prenesel očetovega pogleda. Stekel je naprej po ulici. Bil je hiter. Kdor ne bi dobro poznal ulic, po katerih je tekkel, ga ne bi mogel dohajati. Malha z vsebino je bila težka in naramnica ga je žgala v ramo. Tekel je, dokler ni prišel do velike hiše. Velikokrat je prišel sem, četudi ni vedel, kdo živi v njej. Hiša na desni je bila od te oddaljena le kake pol metra, tako da se je lahko oprl ob obe strani ozkega prehoda in se povlekel gor. Tudi zdaj je splezal gor, na streho, ki ni bila preveč strma, tako da je lahko po njej hodil. Splezal je do dimnika in se naslonil nanj.

Bilo je že dolgo, kar je nazadnje prišel sem gor, da si zbistri glavo. Zdaj ni imel več časa zase, saj je moral skrbeti, da bo zaslužil dovolj, da bo preskrbel sebe in bolnega očeta. Sčasoma so njegove skrbi tako zrasle, da je moral nekaj storiti. Zato je tudi brez vednosti očeta odšel k babici Pii. Na koncu pa je njemu in sebi prinesel le še več skrbi. Zamižal je in zavzdihnil. Odkar se je očetovo stanje poslabšalo, je bilo njegovo življenje vedno težje. Odpri je oči in se zazrl v nebo. Zvezde so bile že vidne. Na temno modrem nebu so se svetile kot preveč oddaljena upanja.

Kot da bi se hotel kaznovati, se ni niti poskušal udobneje namestiti, le zaprl je oči in zaspal na visoki strehi pod nebom.

* * *

Liza se je zjutraj zbudila še pred sončnim vzhodom. Zunaj so še svetile zvezde. Pomislila je na včerajšnji dan – najprej gozd, ki ga sploh ni bilo tam, nato pa še nenavaden obiskovalec – in zavzdihnila.

Tiho je odšla mimo speče Mari, ven iz nizke podstrešne sobice in dol po ozkih lesenih stopnicah v kuhinjo. Bila je majhna in v njej je bila le stara peč in majhna obrabljena miza, na steni pa je viselo veliko ogledalo. Lase si je hitro spletla v kratko črno kito, da ji niso uhajali na oči, in si čez ušesa poveznila tanko kapo. Manjša lesena vrata zraven peči so vodila v predsobo, kjer je babica Pia sprejemala svoje stranke in kamor je Lizo včeraj za roko privedla Mari. Na drugi strani kuhinje so bila še ena, večja vrata, ki pa so vodila ven, v ozek prostor med to in sosednjo hišo. Liza je vzela svoj plašč, ki je poleg še dveh, manjšega in večjega, visel ob vratih, in se izmuznila ven in med hišama na Zahodni trg.

Vdihnila je svež jesenski zrak in se razgledala naokoli. Trg je bil prazen, saj je bilo za jutranje opravke še prezgodaj. Tudi sama je po navadi vstala šele čez uro ali dve, ko je sonce že vzšlo, pa vendar danes, tudi če bi hotela, ne bi mogla zaspati nazaj. Bo pač zdaj šla na sprehod, ki ga včeraj ni mogla dokončati. Je bil gozd, ki jo je včeraj prestrašil, res le utvara v njeni glavi? Ni se ji zdelo tako.

»Tej stvari bom prišla do dna,« je rekla na glas, »pa temu kamnu – jajcu tudi!«
Zamišljeno je zrla nekam v daljavo in odločno korakala po sivih tlakovcih.

Lea Ajdič, 7. b-r.

V nadaljevanju so prispevki (vključno z zgornjo ilustracijo) učencev, ki so uspešno sodelovali na razpisu.

Nadaljevanje zgodbe iz predala

Hodila je naprej do makadamske poti, katere ji je prejšnji dan zmanjkalo. Ko je prišla do nje, je globoko vzdihnila in stopala naprej. Trudila se je opazovati okolico. Pazila je, da ni skrenila s poti. Po dobre pol ure hoje je prišla do točke, kjer se je pot ločila na dve ožji potki. Obe sta vodili v gozd. Izbrala je levo pot in se zelo počasi odpravila naprej. Zdelo se ji je, da je po tej poti nedolgo nazaj nekdo hodil. Postalo jo je strah, a je vseeno odločno hodila naprej. Rekla si je, da bo že našla resnico.

Precej se je že zdanilo. Mari je opazila, da Lize ni in to takoj povedala babici Pii. Babica je ugotovila, kam je šla – poiskati Taa. Mari je naročila, naj bo doma in naj nikamor ne gre. Mari ji ni povedala, kje je prejšnji dan našla Lizo. Babica je še bolj pohitela. Ko je prišla do konca makadamske poti, je izbrala desno pot. Ta pot je bila bližnjica do hiše Taetovega očeta. Ko je prišla do hiše, se je skrila za drevo in opazovala. Ko je ugotovila, da je nihče ne opazuje, je potrkala na vrata. Vrata so bila odprta in vstopila je. Taetov oče se je je prestrašil. Ona mu je povedala, da je Tae z jajcem včeraj prišel k njej. Sedla sta in se začela pogovarjati. Pogovarjala sta se o njuni skrivnosti – o jajcu. Povedala mu je tudi, da Liza prihaja k njemu in išče Taa. Odločila sta se uporabiti magijo in hiša je postala nevidna, pot, po kateri je hodila Liza, pa se je obrnila.

Liza je medtem že prišla do tam, kjer je bila hiša. Nič se ji ni zdelo čudno, zato je naprej stopala po poti. Prišla je nazaj v mesto. Čutila je, da je Tae nekje blizu. Začela ga je iskati. Potem pa je videla, da je želel stopiti k drugim. Stekla je do njega in mu rekla: »Tae, ne! Pojdi z menoj.« Tae se je spomnil njenega obraza. Šel je k njej. Skupaj sta šla do makadamske poti, kjer ni bilo nikogar, sedla na tla in se začela pogovarjati.

Medtem je babica Pia nekako pozdravila Taetovega očeta, da je lahko hodil. Odločila sta se, da gresta na tisti kraj, kjer se je vse začelo. Nadela sta si ogrinjali, da ju ne bi kdo prepoznal.

Liza je Taa prosila, da ji pove vse o jajcu. Odgovoril ji je: »Glej, sam ne vem veliko o njem, vem pa, da je nekaj, kar združuje Pio in mojega očeta.« Liza ga je vprašala, če ga zanima, kaj se res dogaja. Na koncu sta sklenila pakt, da bosta resnici prišla do dna. Liza se je odpravila domov, da babica ne bi opazila, da je ni. Ko je prišla domov, ji je Mari povedala, kaj se je zgodilo. Liza se je odločila, da se bo pred babico skrila. Odpravila se je v mesto in si poiskala zatočišče, v katerem bo preživela noč. Naslednji dan je Mari prišla do nje in ji povedala, da babica še ni prišla domov. Liza je Mari povedala, kaj se dogaja. Skupaj sta se odpravili na travnik, kjer ju bo čakal Tae.

Babica in Taetov oče sta bila ves čas v najstrašnejši hiši, ki je bila last Drugih. V njej je živel najvišji predstavnik Drugih. Že dolgo nista bila pri njem. Zdravilo je Taetovemu očetu že začelo popuščati, zato je legel. Babica pa je Zaemu – poglavarju Drugih – rekla: »Glej, Liza se je začela zanimati o resnici. Tudi Tae. Težko jima bova prikivala.« Zaemu pa ji je rekel: »Če izvesta resnico, naj izvesta to od vaju. In še nekaj – pazi na jajce. Veš, da je njuna usoda odvisna od jajca. Zdaj pa pojditaj!« Babica je prijela Taetovega očeta pod roko in odšla v svojo hišo. Ugotovila je, da deklet ni doma. Zaskrbelo jo je. Vseeno ju je odmislila in se začela pogovarjati s Taetovim očetom.

Liza, Mari in Tae so odšli k Taetu domov. Rekel jima je: »Oče mi ni nikoli dovolil, da bi jajce samo pogledal, kaj še, da bi se ga dotaknil!« Liza je zamišljeno rekla: »Počakajmo tu, morda prideta.« Otroci so zaspali.

Babica in Taetov oče sta se vrnila pozno. Odločila sta se, da otrokom zjutraj povesta resnico.

Zjutraj je bila babica Pia budna prva. Ko so se zbudili še ostali, je začela govoriti: »Tae, ti si bil najstarejši otrok staršev, ki sta bila zelo različna. Tvoja mama je bila običajna prebivalka Meira. Tvoj oče pa je bil eden izmed Drugih. V bistvu sta ti in Liza brat in sestra. No, v glavnem, vajina mama je hotela očeta odtrgati od Drugih. Drugi pa so se ji uprli in jo z magijo poslali na drugi konec sveta. Tudi vaju so se hoteli znebiti. Midva s tvojim drugim očetom pa sva vaju hotela rešiti. Drugi so vaju dali nama, a pod pogojem, da če se jajce razbije, tudi vidva izginita. Tae, jajca jaz ne potrebujem, da bi ozdravila tvojega očeta. A zdaj ga moram zares ozdraviti, da bova skupaj pazila na jajce. Kdo so tvoji starši, Mari, pa ne vem. Zdaj bomo živeli skupaj in skupaj varovali magijo. A tega ne smeta povedati nikomur.«

Manca Miklavčič, 7. b-r.

Manca Miklavčič, 7. b-r.

Prišla je na travnik kot prejšnji dan in opazovala naravo, da bi našla spet tisto pot, ki vodi v gozd. Iskala jo je in iskala, ampak je ni nikjer videla. Nato pa se je znašla v gozdu. Nič ji ni bilo jasno. Ozrla se je nazaj in za njo so bila samo še drevesa. Kot da bi pot izginila. Ni si znala

pojasniti, kako se je to zgodilo. Ni verjela v čarovnijo, vendar to ni bilo samo naključje. Ta gozd je želela raziskati. Bil je strašen, ampak ni obupala. Videla je vse temno in mračno. Ko si ga je ogledala, je odšla v tisto smer, iz katere je mislila, da je prišla. Znašla se je na široki poti. V čevlju jo je začelo nekaj žuliti. Sezula si ga je in videla kamen v obliki jajca. Spomnila se je na Taeta in na njegovo jajce – kamen. Začela je misliti, da ga je tudi on našel tam. Nato je na lepem travniku odtrgala čudovito rožo, ki je ni mogla pustiti tam. Zdela se je čarobna. Na poti nazaj v mesto je srečala babico Pio, ki je nabirala zdravilne rastline. Pokazala ji je tisto rožo in ona ji je odgovorila, da je ta roža zelo zdravilna in redka in da bi samo ta roža lahko pozdravila Taetovega očeta. Ko je to slišala Liza, je v trenutku odšla poiskat mladeniča. Našla ga je na strehi. Dala mu je rožo in povedala, da lahko le-ta pozdravi njegovega očeta. Hitro se je odpravil na pot v želji, da bi oče čimprej ozdravel. Ampak Lizi še vedno ni bilo jasno, kaj je bil tisti kamen. Raziskovala je po knjigah, časopisih ... Na koncu je res našla kamen – jajce. To je bilo čarobno jajce. Našel si ga lahko samo v gozdu, kjer je zašla Liza. Zato je bilo veliko vredno. Odnese ga je k babici Pii, saj je ona več vedela o njem in bi ga lahko shranila. Liza je bila srečna in zadovoljna, ker je lahko pomagala. Čeprav še vedno ni vedela, kako je prišla v tisti gozd, se s tem ni več obremenjevala.

Liza je začela pomagati babici, saj je vedela, da lahko s tem pomaga še drugim.

Alja Kotnik, 6. a

Lea Novak, 7. b-r.

Prišla je do Mainove ulice in se je spomnila, da mora poiskati Taa. Iskala ga je in iskala in končno nekaj videla na hiši. Ko se je približevala hiši, je prepoznala Taa, ki je ležal na strehi hiše in razmišljal. Rekla mu je, naj pride dol s strehe, saj ga mora nekaj vprašati. Le s trmo in jezo je prišel dol. Lizo je vprašal, zakaj ni njemu babica Pia povedala za zdravilo. Liza tega res ni vedela. V tistem trenutku se je Liza spomnila, kako bi prišla do zdravila. Tau je rekla, da mora počakati, kjer je. Sama je šla k babici Pii in jo vprašala, zakaj noče povedati Tau, kje je zdravilo, če je njegov oče bolan in ga nujno potrebuje. Babica Pia je molčala kar nekaj časa. Naenkrat je začela govoriti, da je bil oče zelo prijazen, a neke noči jo je prišel obiskat. Grozil ji je, zato zdaj ni hotela povedati, kje je zdravilo. Pa še tam je zelo strašno. Liza jo je čudno pogledala in ji rekla, da je to preteklost. Prosila jo je, naj ji pove, kje je. Rekla ji je, da je v domišljijem gozdu na makadamski poti. Samo tisti, ki ga vidi, gre lahko po zdravilo. Lizi se je zdelo zelo čudno. Povedala je babici, da je hodila po makadamski poti in se je kar naenkrat znašla v gozdu. Ko je padla, ga ni videla več. Liza je odhitela do Taa, ne da bi še kaj rekla babici. Tae jo je čakal tam, kjer sta se dogovorila. Povedala mu je, kje je in da ga je ona videla. Tae je bil zelo presenečen in jo je ves čas spraševal, če ga bo tudi on videl. Liza je rekla, da ne ve. Ko sta prišla do makadamske poti, sta zelo počasi hodila, če bi se kaj zgodilo. Liza je domišljijem gozd spet videla, Tae pa ne. Spraševal se je, zakaj ga ona vidi, sam pa ne. Liza je hodila in ponovno jo je bilo strah zaradi šuma za seboj. Spet je začela teči in se je spotaknila ob kamen, ki je bil v domišljijem gozdu. Ko je vstala, je videla Taa in makadamsko pot. Liza ga je vprašala, ali je bil v domišljijem gozdu. Rekel je, da ne, Liza pa mu je odgovorila, da je ona bila in da bo morala sama poiskati zdravilo za očeta. Tae je bil zelo srečen zaradi tega. Rekel ji je, naj gre v domišljijem gozd in naj poišče zdravilo, pa dobi v zameno veliko jajce. Liza se je strinjala, da bi še enkrat poskusila in je odšla v domišljijem gozd.

Julijana Ivančič, 7. a-r.

Julijana Ivančič, 7.a-r.

Zagledala je fanta, ki je spal na strehi. Bilo je mrzlo, zato se ji je Tae zelo smilil. Tekla je do hiše, s postelje vzela odejo in odhitela na streho ter ga pokrila. Naslednji dan je Liza odšla na streho, a je Tae odšel. Liza se je vrnila v hišo. Na mizi je videla kamen ter ga vzela v roko. Bil je vroč. Pobožala je kamen. Zasvetilo se je po celi sobi in nenadoma je počilo. Liza se je znašla v istem kraju kot dan prej. Bilo je temačno, črno, strašljivo ... Kar naenkrat je v tem prostoru zagledala znanega mladeniča. Zaklicala je njegovo ime. Tae se je obrnil in tekel proti hiši. Liza je tekla za njim. V hiši se je Tae skrivil v omaro. Ko je Liza prihitela, je bilo prepozno. Osupnilo jo je, kar je videla. Na postelji sta sedela ženska in moški. Liza jima je hotela pomagati, zato ju je vprašala, kaj počneta tukaj. Odgovorila sta, da bo izvedela, ko se rešita. Vprašala sta jo, ali je pripravljena pomagati. Liza je privolila. Rekla sta, da morata najti jajce, saj samo ona ve, kje je. Liza se je spomnila na jajce, ki je bilo na mizi pri babici. Podrgnila je kamen ter se znašla v resničnem svetu. Pritihotapila se je do mize, vzela jajce, podrgnila kamen in švignila v prejšnji svet. Liza je jajce dala paru. Mož in žena sta jajce vzela, ga vtaknila v predal, nato pa sta se čudežno rešila. Lizi sta se zahvalila. Povedala sta ji, da sta bila zakleta, sta pa njena, torej Lizina, starša. Dodala sta še, da sta babica Pia in mladenič Tae nevarna človeka, saj sta ju zaklela. Liza je osupnila. Podrgnili so kamen in se znašli v resničnem svetu. Mari sta povedali resnico, ta pa jim je zaupala, da je babica Pia izginila. Poleg nje pa še Tae in njegov oče. V koči, v kateri je živela babica Pia, so včasih živeli štirje člani – mati, oče, Mari in Liza. Vsi so se srečni objeli, saj so spet imeli svoj dom, predvsem pa drug drugega.

Od takrat naprej živijo srečno.

Kaja Dragan, 7. b-r.

Kristina Sinur, 7. b-r.

Liza je odšla na isti sprehod kot prejšnji dan. Bilo jo je manj strah kot takrat. Ves čas je gledala naokoli. Videla je stvari, ki jih prejšnji dan ni videla. Bila je zelo sproščena in mirna, dokler ni zaslišala šumenja in pokanja vej. Ozrla se je naokoli. Nikjer ni bilo nikogar. Bilo jo je čedalje bolj strah, saj je mislila, da se ji bo kaj zgodilo. Naenkrat je zaslišala znan glas. Ni mogla presoditi, kdo je, saj ga je komajda slišala. Začela mu je slediti in videla mladeniča z nenavadnim imenom Tae. Opazila je, da ima obraz pokrit z dlanmi in da je ves v solzah. Tae jo je pogledal. Liza ga je vprašala, zakaj joče. Tae je ni spoznal, zato ji ni povedal. Spomnila ga je, da je ona Liza in da ga je videla pri babici Pii. Vprašal jo je, če ve za zdravilo, ki bi pozdravilo njegovega očeta. S težkim srcem mu je odgovorila, da ne ve. Začela sta se pogovarjati in sklenila, da gresta do babice Pie. Ves čas sta se pogovarjala in pozabila na strahote tega gozda. Prišla sta iz gozda in stopila k babici. Tae jo je vprašal, če mu zdaj pove za zdravilo, ki bi pozdravilo njegovega očeta. Babica je rekla: »Pojdi na sosednji hrib, kjer boš našel rožo, ki ima pet modrih in pet belih cvetov. Odtrgaj jo in daj očetu.« Tae je storil točno to. Ko je prišel do očeta, mu je res dal rožo. Oče se je počutil vsako uro bolje. Tae se je vesel odšel zahvalit babici.

Nika Strajnar, 6. a

Maruša Forneci, 7. a-r.

Liza se je odločila, da bo pomagala mladeniču in bo poiskala ta kamen. Babica ji je govorila o zdravilnem kamnu, ki je na vrhu Gore. Imela je nekaj težav, saj ji je zelo drselo, ker ni bila pravilno obuta. Ko je prišla na vrh Gore, si je malo odpočila. Babica ji je govorila, da je ta kamen zlat in da je v notranjosti majhne votline. Takoj je našla to votlino in kamen, vendar ga ni dosegla. Splezala je do njega in ga vzela. Hitro je hodila, saj je sonce že zahajalo. Babica Pia in Mari sta bili v skrbeh, ker je dolgo ni bilo. Babica je naredila zdravilo in ga dala fantu. Oče je ozdravel in ker sta bila s sinom sama, sta se odločila, da bosta šla živeti k babici Pii. Oče se je pozdravil, Liza pa je bila nagrajena.

Gašper Okorn, 7. b

Maša Bale, 7.a-r.

Na poti je videla, kako je skrivnostni mladenič vdrl v trgovino z živalmi. Počasi se mu je približala in ga zalotila, kako je vzel nojevo jajce. Tatič je zbežal skozi zadnja vrata in odšel na veliko goro, na kateri straši čarovnica. Liza se je opogumila in odšla za njim. Sledila mu je čez vsa gorovja in čez vsa hribovja. Tatič je odšel v jamo, ki se imenuje Jama zla. Liza ni hotela vstopiti, ker legenda pravi, da je v njej čaroben svet dinosavrov. Zato je počakala zunaj in samo

poslušala, kaj se dogaja. Tatič je po kratkem času prišel ven in v roki je imel kamen, ki ga je Liza videla pri babici Pii. Zdelo se ji je, da babica sodeluje s tatičem. Liza je odšla k babici in jo o vsem vprašala. Babica je povedala, da je trgovina z živalmi last skrivnostnega tatiča, kamen ji je pa posodil njegov oče, ki je zbolel. Zato je prišel k njej, da bi dobil kamen nazaj. Ko je Liza vse izvedela, se je vrnila nazaj do jame in v njej zagledala velik hrib zlata. Nato so se njene sanje uresničile, in sicer to, da bi babici kupila novo lepšo hišo. Izvedela je tudi, da nobena legenda o gori in o jami ne drži.

Naslednji dan je babica zaživela v čisto novi hiši in Liza se je naučila, da lahko zaupa tudi drugim ljudem.

Rok Starič, 6. a-r.

Kaja Dragan, 7.b-r.

Nadaljevanje zgodbe iz predala

Zjutraj je Tae prišel domov. Oče ga je vprašal, kje je bil. Tae sprva ni hotel povedati, kje je bil, nato pa se je odločil, da pove očetu resnico. On ga je vprašal, kaj je babica Pia rekla. Tae mu je povedal in že se je razžalostil. Oče ga je vprašal, ali ji je v zameno za zdravilo kaj ponudil. Odgovoril mu je, da je ponudil kamen. Oče se je zdrznil, saj ni vedel, da njegov sin ve za ta kamen. Nekdo je potrkal na vrata. Bila je Liza. Tae je bil začuden, oče pa si jo je ogledal in se spomnil, kako je to deklenco videl pri babici Pii. Velikokrat mu je pripovedovala o njej. Odločil se je, da se bo pogovoril z Lizo. Prepričal jo je, da bo babico Pio vprašala za zdravilo. Ko je Liza prišla domov, je babici Pii vse povedala. Babica Pia je po pogovoru napisala pismo in ga dala Lizi. Ta ga je nesla na pošto. Čez nekaj dni je prišel znanec babice Pie. Predal ji je stekleničko. Babica in Liza sta odhiteli do očeta mladeniča Tae. Oče se je razveselil babice Pie, še bolj pa je bil vesel, ko mu je predala zdravilo.

Čez eno leto sta Tae in njegov oče prišla k babici Pii in se ji zahvalila. V zahvalo sta ji izročila torbo. Ko sta odšla, je babica Pia odprla torbo. V njej je bil kamen v obliki jajca.

Matej Pene, 8. r.

Patrik Grebenc, 7-a-r.

Ko je sonce posijalo in ko je petelin zakikirikal, se je Tae zbudil in se ni spomnil, kako je prišel na streho. Malo se je zamislil in ugotovil, da mu starka ni dala zdravila za očeta, ki je hudo bolan. Bil je zelo potrtn. Tolažil se je, da je zdravilo morda nevarno. Čez nekaj ur se je odločil, da bo šel k babici Pii. Nato je tekel in tekel, da bi čimprej prišel k babici Pii. Vprašal bi jo, če je zdravilo res nevarno. Ko je Tae pritekel do hiše, v kateri je živela babica Pia, je bil tako zadihan, da se mu je srčni utrip povečal za šestkrat. Potrkal je na vrata. Babica Pia mu je odprla in ga takoj povabila noter, ko je zagledala, da ima rame čisto krvave. Pomagala mu je in ga spraševala, kaj si je naredil. Tae je odgovoril, da je sonce žgalo v njegove rame, pa čeprav je tekel k njej kot blisk. Zanimalo ga je, če je res zdravilo za njegovega očeta zelo nevarno. Babica Pia se je obrnila stran in nekaj minut molčala, nato pa odgovorila: »Veš, prav si razmišljal, samo nisem ti hotela povedati. Zdaj sem se odločila, da bom pomagala tvojemu očetu.« Nato sta skupaj odšla k očetu in ga pozdravila.

Nato sta Tae in oče živela brez bolezni in v lepem prijateljstvu z babico Pio.

Neža Starič, 7. b-r.

Neža Starič, 7. b-r.

Tae se je zbudil že zgodaj zjutraj. Ker ni vedel, kje je, se je hitro predramil. Oziral se je okrog, da bi spoznal okolico. Med vrtenjem pa mu je jajce – kamen – skoraj ušlo iz malhe. Spoznal je, kje je. Počasi se je spustil do tal. Tam se je spotaknil skoraj ob vsak tlakovec zaradi otožnosti, ker ni pri babici Pii izvedel ničesar. Otožno se je privlekel v severni Meir, kjer je stala hiša, v kateri sta prebivala z očetom. Težka lesena vrata je zaradi utrujenosti stežka odprl. Oče ga je takoj opazil. Naslednjo uro je bilo zelo pestro, ker jih je Tae slišal. Oče je bil zelo jezen nanj. Med drugim pa ga je tudi zelo skrbelo. Tae se je potem odpravil v službo. Tam je vse delal počasi, saj ga je vse bolelo zaradi ležišča, na katerem je spal prejšnji dan. Prišel je z dela. Pozdravit je šel očeta v njegovo sobo. Prišel je v sobo, a oče se ni niti ganil. Tae je hitro stekel k njemu, a ta je negiben in hladen ležal na postelji. Tae se je sesedel na kolena in tiho zajokal. Vedel je, da ga je oče zapustil, ne da bi se poslovila. Po nekaj dneh si je malce opomogel od velikega šoka. Odšel je iz majhnega mesta v svet. Dobil je dobro službo in živel do konca življenja tam. Nihče ne ve, ali je še živ.

Nik Strah Tratar, 7. b-r.

Tamara Prodanović, 7. a-r.

Ko se je Tae zbudil iz dolgega spanca, je opazil, da jajca ni več. Malo je pogledal naokoli in zagledal Lizo, kako koraka proti njemu. Povedal ji je za izgubljeno jajce. Takoj sta ga odšla iskat.

Videla sta stopinje, ki so vodile do temačnega gozda. Tam je bilo sporočilce, na katerem je pisalo: »Našel sem jajce. Če je tvoje, ga najdeš v koči sredi gozda.« Takoj sta stekla v notranjost gozda in zagledala kočo. V njej je bil starec, ki jima je povedal, da je jajce dal babici Pii. Takoj sta stekla k njej, a je ni bilo doma. Mari jima je povedala, da je šla k Taetovemu očetu. Vsi trije, Tae, Liza in Mari, so stekli k mladeničevemu očetu, kjer je bila babica Pia, ki je rekla, da je ozdravila očeta in v zameno dobila jajce. Tae je bil vesel. Mari in Liza sta že nestrpno čakali, da izvesta, kaj je to jajce. Babica Pia je rekla, da bosta izvedeli čez dva meseca, ko se bo »nekaj« izvalilo. Nato so se poslovili in odšli. Čez dva meseca so Pia, Mari in Liza nestrpno čakali, da se bo iz jajca nekaj izvalilo. To »presenečenje« je bilo zelo redka ptica.

Kristina Sinur, 7. b-r.

Kristina Sinur, 7. b-r.

Naslednje jutro se je Tae zbudil in se odpravil po ozki poti do doma, kjer sta živela z očetom. Med potjo je nabiral zelišča. Ko je prišel domov, je skuhal čaj in ga ponudil očetu. Oče ga je z veseljem popil in ga pohvalil. Naslednje jutro je oče vstal s postelje in odšel k babici Pii. Vprašal jo je, če je dala fantu zdravila. Pia je odgovorila, da mu ni hotela dati nasveta in zdravila za njegovo bolezen, da ne bi fant iskal zdravila. Oče se je odpravil domov po ozki stezici. Tae ga je doma iskal. Ko je oče prišel, ga je Tae vprašal, kako se počuti. Oče je odgovoril, da lahko skače kot zajec.

Lea Ajdič, 7. b-r.

Anja Zorc, 7. b-r.

Na razpisu **NADALJEVANJE ZGODBE
IZ PREDAJA** so

- z literarnimi prispevki sodelovali Manca Miklavčič, Aja Kotnik, Julijana Ivančič, Kaja Dragan, Nika Štrajnar, Gašper Okorn, Rok Štarič; Matej Pene, Neža Štarič, Nik Štrah Tratar, Kristina Šinur, Lea Ajdič
- likovno ustvarjali Anja Zorc, Jerca Kos, Julijana Ivančič, Kaja Dragan, Kristina Šinur, Lea Ajdič, Lea Novak, Manca Miklavčič, Maruša Forneci, Maša Bale, Neža Štarič, Patrik Grebenc, Tamara Prodanovič, Iva Žalec

Lea Ajdič, 7. b-r.

Učenci naše podružnične šole na Trebelnem so poleg vseh ostalih aktivnosti našli čas tudi za pisanje pravljic in pesmi ter risanje. Posladkajmo se z njihovimi prispevki.

SLASTNA PRAVLJICA

Nekoč je živela štiričlanska družina z mamo, očetom ter dvema otrokoma, Nejcem in Minko. Živeli so v majhni hišici, ograjeni z zeleno ograjo. A to ni bila navadna hiša, bila je čudežna hiša.

Vsak večer, ko je družina zaspala, je hiša poletela v nenavadne kraje. Zbudili so se v deželi mleka. S čolničkom so se vozili po mlečni reki, pili so mleko iz vanilijevega slapa in skakali po lužah iz jagodnega mleka.

Naslednji dan so se zbudili v deželi čokolade. Vsi so se do sitega najedli bele, rjave in črne čokolade. Nekega dne so se znašli v deželi sladoleda, pa v deželi kosmičev in deželi bonbonov.

Od preobilice sladkorja so jih začeli boleti zobje in trebuh. Hišo so prosili, naj jih odpelje v deželo zdrave hrane. Izpolnila jim je željo in jih odpeljala v slastno deželo zdrave hrane, kjer so srečno živeli do konca svojih dni.

Kevin Kacin, 4. razred PŠ Trebelno

Barvni krog; Maja Slak, 3. r.

PRINC IN UROČENA ŽABA

Nekoč sta živela kralj in kraljica. Imela sta enega sina, ki sta ga imela zelo rada. Bil je pogumen, dobrosrčen in radoveden.

Bližal se je prinčev osemnajsti rojstni dan. Kralj in kraljica sta bila zelo zaskrbljena, kajti v tem letu naj bi se njun sin poročil, pa še izbranke ni imel. Nekega dne mu je kralj ukazal, naj gre po svetu in si najde kraljično. Potoval je že šest dni in šest noči, a še vedno ni našel kraljične, s katero bi se poročil. Sedmi dan je bilo zelo vroče. Bil je že zelo utrujen in zmanjkalo mu je vode. V daljavi je zagledal potoček. Napotil se je k njemu. Ko je že hotel narediti požirek vode, je zaslišal dekliški glas: »Na pomoč, na pomoč!« Stekel je za glasom, a videl ni nikogar. Takrat je pred svojimi nogami zagledal žabo. Povedala mu je, da je uročena. Urok pa bo popustil le v primeru, da jo poljubi princ.

Princ ni čakal in hitro je poljubil žabo, ki se je v trenutku spremenila v prekrasno deklico. Takoj se je zaljubil vanjo in jo odpeljal domov. Doma sta ju vsa vesela pričakala kralj in kraljica. Kmalu zatem sta se princ in dekle poročila ter živela srečno do konca svojih dni.

Lea Saje, 4. razred PŠ Trebelno

Barvni krog; Sumeja Avčič, 5. r.

ŽOGICA

Žogica, žogica,
kam si odšla?
Čez travnik zelen,
čez belo poljano tja do potoka,
kjer val te je vzel.

Iščem te, iščem, a te ne najdem.
Kje si ti, žogica?
Kje je tvoje veselje?

Si srečna, skakljaš?
Te našel je fant?

Urban Dragan, 5. razred PŠ Trebelno

Moja senca; Laura Pungerčar, 5. r.

ŽOGA

Lahko je nogometna,
košarkarska, rokometna,
bejzbolska ali
hokejska žoga.

Odbija se gor in dol,
leti sem ter tja,
vmes sem ter tja
razbije kako okno.

Simon Slak, 5. razred PŠ Trebelno

DRUŽINA

Družina je nekaj
najlepšega na svetu.
Vedno je s teboj in
vedno ti pomaga.

Družina te nikoli
ne zapusti.
Je tvoja opora,
je tvoje sonce,
je tvoja sreča,
je tvoj dom.

*Pia Sebanc,
5. razred PŠ Trebelno*

Mozaik; *Anja Kramžar, 2. r.*

PRIJATELJ

Prijatelj je tisti,
ki joče s teboj.
Prijatelj je tisti,
ki se smeje s teboj.

Pravi prijatelj ti vedno pomaga,
srečo tvojo občuti s teboj,
te spremlja, vzpodbuja, pomaga,
to pravi prijatelj je tvoj.

Katja Piškur, 5. razred PŠ Trebelno

Risba s krogci; Žan Rupal, 4. r.

ŠAH

Šah je bistra igra,
ker vsakič jaz izgubim.
Še figur ne znam postaviti,
pa točke dobim.

Lovec je dober,
trdnjava še boljša.
Ko kraljica se zavrti,
v momentu se šah pripeti.

Marko Krivic, 5. razred PŠ Trebelno

Čebelica; Sara Dragan, 3. r.

LJUBEZEN

Ljubezen je plamen, ki vedno gori takrat,
ko zaljubiš se ti.

Ljubezen je ta, ki se ničesar ne boji.

Upam, da vzameš me ti.

Ker vate zaljubljen sem,
vate zaljubljen za tri,
ko vidim tebe,
v mojih očeh se nekaj spremeni.

Upam – ko velik bom –
poljubil lahko te bom.

Marko Peterle, 4. razred PŠ Trebelno

Odtis mavca; Marko Krivic, 5. r.

SREČA

Kaj je sreča?

Sreča je kapljica blesteča,
veselje, ki nosiš ga v srcu,
ljubezen do ljudi, živali,
do vseh, ki imaš jih rad.

V življenju so vzponi, padci,
ki spremljajo te,
so lepi trenutki, so sončni dnevi,
ki voljo za uspeh dajo ti.

Laura Pungerčar, 5. razred PŠ Trebelno

VALENTINOVO

V Valentinu prelepo,
danes Venera prevladuješ ti.

Angela ljubezni pošlješ,
da več novih parov naredi.

Angel ljubezni že pol sveta preleti,
Venera mu naroči,
da še več novih parov naredi.

Angel ljubezni se požene
in še pol sveta preleti.

Žiga Sinur, 5. razred PŠ Trebelno

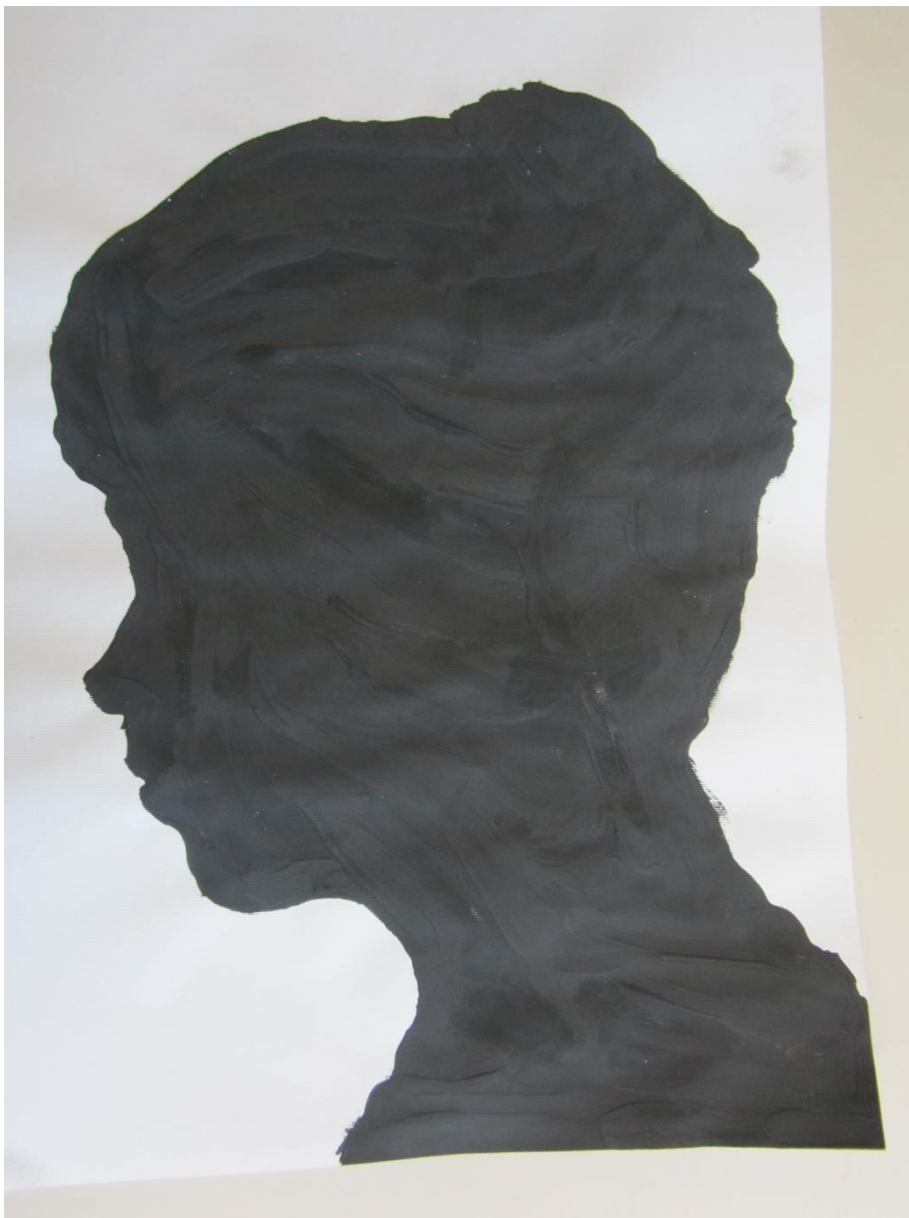
Moja torba; Mojca Zgonc, 2. r.

LJUBEZEN

Zaljubljeno srce hrepeni
in ljubljeno osebo videti želi.
Še tako temen oblak
postane pisano rožnat vsak.

Ljubezen ni bolezen,
če te v trebuščku črviči.
Tam se metuljčki rode
in si dotikov žele.

Anja Starič, 4. razred PŠ Trebelno

Gal Forneci, 4. r.

NEŽNA PESEM

V pesmi tišine ujet je najin čas.
V njej so snežinke,
drobne kot balerinke,
v snegu pa nežne sledi,
najinih srečnih poti.

Lara Ajdič in Anja Starič, 4. razred PŠ Trebelno

RADIRKA DIRKA

Radirka mi po glavi dirka,
dirka mi po glavi,
da nesnago vso ven spravi.

Jan Ajdič, 4. razred PŠ Trebelno

Kolesar; Marko Krivic, 5. r.

SKRITA LJUBEZEN

Me je na poti skozi sanje
srečala lepa Špela.
Sem pogledal jo v oči
in rekel potihoma si:
»Ooo, kako si lepa!«

Ona pa oštela me je:
»Joj, ti si taka spaka!«
Še danes si mislim –
nikoli več takšnih dni!

Lea Saje, 4. razred PŠ Trebelno

Sovica Oka v gnezdu; Nika Bevec

Vesel/a sem (bil/a), ko ...

... smo šli v Šmarješke Toplice v bazen, kjer sem lahko plavala tudi brez rokavčkov.

Ela Moltara, 1. r.

... smo se vsi igrali Človek ne jezi se.

Nejc Eržen, 1. r.

... se stiskam z mamico in očijem.

Nika Bevec, 1. r.

... smo praznovali moj rojstni dan v gostilni.

Jan Saje, 1. r.

... gremo na morje. Takrat sem najbolj srečna.

Sara Kleiderman, 1. r.

... smo šli v Novo mesto, v veliko trgovino in smo kupili čevlje in igračo.

Tilen Tomič, 1. r.

... smo z družino odšli na morje.

Neža Zupančič, 1. r.

... smo z Lukaso, mami, očijem in Tejo šli v Terme Čatež. Mami in oči sta dovolila, da se z Lukaso spuščava po vijugastem toboganu v globoko vodo. Mami in Teja se nista upali spustiti. To mi je bilo najbolj všeč.

Eva Nahtigal, 1. r.

... smo se vsi skupaj igrali skrivalnice.

Denis Kotar, 1. r.

... smo plavali v bazenu. Takrat sem se dobro imel.

Lan Zore, 1. r.

... smo šli s kužkoma na sprehod, k sosedi.

Maja Saje, 1. r.

Dr. France Prešeren; Tia Hvastija, 3. r.

... z mami in očijem gledamo film in jemo kokice. Najbolj sem pa srečen, ko se z mami in Leo igram in pomagam očiju pri delu.

Mark Peterle, 1. r.

... kadar pridem k mami.

Jože Zarabec, 2. r.

... smo se z družino stiskali in si metali poljubčke.

Mojca Zgonc, 2. r.

... z družino gledamo filme, najbolj srečna sem, ko se objemamo in gremo na sprehod.

Nely Kacin, 2. r.

... smo vsi skupaj, ko smo šli v živalski vrt za moj rojstni dan, ko smo šli na Hrvaško k bratrancem in sestričnam in ko smo šli na Štajersko, na Irenin rojstni dan.

Zarja Sinur, 2. r.

... je mami vesela in je srečna. Vesel sem bil, ko smo odšli v živalski vrt.

Domen Sebanc, 2. r.

... se družimo z družino in se igramo. Srečna sem, ko se objemamo in poljubljamo.

Anja Kramžar, 2. r.

... sem šel z mamico na travnik. Vesel sem, ko mi mamica prebere pravljico in ko je konec, jo objamem in ji dam poljubček.

Tomaž Saje, 2. r.

Sovica Oka in lisica; Nely Kacin, 2. r.

MOJ SEJEMSKI DAN

Ko sem imel rojstni dan, smo šli na sejem v Novo mesto. Videl sem traktor, ki je imel sprednjo hidravliko. Potem smo šli naprej. Videl sem samohotko in motorno žago na akumulator. Z njo je gozdar izdelal orla iz lesa. Potem smo šli pogledat različne prikolice. Videl sem tudi bager. Na odru je takrat igral ansambel Nemir. Prvič sem videl bakreno orodje. Po kosilu smo si ogledali še kosilnice in dvobrazdni plug. Nato smo šli na pijačo in potem domov. Bil sem srečen.

Rok Pene, 3. r. PŠ Trebelno

PO SVETU HODIMO

Po svetu hodimo, o o o!

Vidimo ivanjščice in

zeleno travo, črno noč in bel sneg,

zeleno listje,

ki pada z dreves.

Vidimo, kako je

tu mrzlo in

kako je

tu toplo,

kako je tu lepo.

Po svetu hodimo, o o o!

Vidimo ivanjščice in

zeleno travo, črno noč in bel sneg,

zeleno listje,

ki pada z dreves.

In atlantski ocean in vulkan.

Tia Hvastija, 3. r. PŠ Trebelno

PLAMENČKI: glasilo učencev Osnovne šole Mokronog

LETNIK: 51

ŠTEVILKA: 1

DATUM: junij 2017

UREDNIKA: Vesna Magovec Regent

NASLOVNA STRAN: oblikovala Nataša Himmelreich (likovno delo učenca Benjamina Hudoklina)

JEZIKOVNI PREGLED: Vesna Magovec Regent

RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE: Vesna Magovec Regent , Tomaž Kušar

LIKOVNA OPREMA: risbe (učenci podružnične šole na Trebelnem pod vodstvom njihovih mentorjev in učenci likovnega snovanja pod mentorstvom Nataše Himmelreich) in fotografije (Jerneja Dreža)

SODELAVCI:

- **podružnica Trebelno: učenci in njihove mentorice**
- **matična šola Mokronog: Nataša Himmelreich (likovno področje) in Vesna Magovec Regent (literarno področje)**

Vsem učencem

in

njihovim mentorjem

ter ravnateljici

hvala za sodelovanje.

Foto: JD

Fotografija: Jerneja Dreža

